

R O M U L U S C Â M P A N

DOVEZILE
APOLOGETICE ALE
CREATIEI
ȘI CUNOAȘTEREA LUI
DUMNEZEU

Cuvânt înainte de

*John Mackay, Director Internațional al Creation Research,
Australia*

- Alfa Omega -

Timișoara, 2006

Scumpei mele soții

Helga

Și

Iubiților mei copii,

Care mă “împrumută” zi de zi,

Chemării în lucrarea sfântă a lui

Dumnezeu,

care din înălțimea Măreției Sale,

Ne-a rânduit Iubirii Sale veșnice,

Prin învierea din sfâșierea morții

a Domnului și Mântuitorului nostru

Isus Cristos.

Părinților mei,

De la care am învățat

Că nici păcatul nu poate șterge

Drumul reântoarcerii

Acasă.

CUPRINS

I.Cuvânt înainte de ing. John Mackay, Director Internațional al Creation Research, Australia	4
1.Prolegomene	
1.1.GÂNDIREA ÎNTRE VOINȚĂ ȘI NECESITATE: gândire, rațiune, logică	8
2.Contextul antisocial, antijuridic și antiștiințific al evoluționismului	
2.1.ARGUMENTUL SOCIOLOGIC	11
2.2.ARGUMENTUL JURIDIC	12
2.3.ARGUMENTUL ȘTIINȚIFIC	13
3.Verdictul științei în absența prejudecății	
3.1.BIOLOGIE DELUVIANĂ	16
3.2.ARGUMENTUL FOSIL	17
3.3.”FOSILELE SPUN NU!”	20
3.4.ARGUMENTUL GENETIC	23
3.5.EX FALSO QUODLIBET	28
4.Ontologie, epistemologie și hermeneutică	
4.1.ARGUMENTUL FILOZOFICO-ISTORIC	30
4.2.ARGUMENTUL LINGVISTIC	33
4.3.ARGUMENTUL EXEGETIC	35
5.Sola Scriptura	
5.1.APOLOGETICA CREAȚIEI ȘI CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU	40
5.2.INTERDEPENDENȚA DINTRE CREAȚIE ȘI MÂNTUIRE	44
5.3.DOGME ȘI CONTROVERSE	46
6.Educația ca lavaj cerebral	
6.1.ARGUMENTUL POLITICO-IDEOLOGIC	51
6.2.RESPONSABILITATEA PROCESULUI EDUCATIV	53
6.3.CINE A FOST DE FAPT DARWIN	60
7.Victime între timp și eternitate	
7.1.PROVENIENȚA EVOLUTIVĂ A NAZISMULUI	63
7.2.INEXISTENȚA HAZARDULUI	65
7.3.RELIGIA NEW-AGE ȘI RĂZBOIUL PSIHOLOGIC	66
8.Diamante din cenușă	
8.1.RECOLTA A CEEA CE S-A SEMĂNAT	68
8.2.”CU MOARTEA PE MOARTE CĂLCÂND”	70
8.Bibliografie	71

I. Cuvânt înainte

„Tânăr student fiind, am fost entuziasmat de evoluționism. Știința a fost subiectul meu preferat, consumând cele mai noi apariții editoriale care se străduiau să demonstreze că maimuța este unchiul omului. Într-o zi, dincolo de două treimile celei mai noi cărți de biologie, m-am trezit dintr-o dată aruncat de autorul cărții în capitolul intitulat “De ce nu există Dumnezeu”, urmat îndeaproape de un pasaj care explica “de ce este ridicolă Biblia”. M-am simțit țândări. Dumnealor m-au învățat că religia și știința sunt două subiecte diferite care nu au nimic în comun. Acest lucru mi-a fost “bătut” în cap pe tot parcursul anilor petrecuți în sistemul de învățământ de stat. Renumitul biolog autor al cărții m-a încurcat însă de tot. În timp ce citeam argumentul prominentului autor despre inexistența lui Dumnezeu, mi-a devenit clar faptul că educatul om de știință încerca să realizeze ceea ce filozofii și logicienii afirmă că este imposibil, adică demonstrarea științifică a unui enunț negativ absolut.

Nu trebuie să studiezi prea multă știință pentru a descoperi că “negativele absolute” sunt extrem de greu de manevrat. De exemplu, mama mea a fost destul de în vârstă pentru a-și aminti de vremurile în care cei mai mulți spuneau că omenirea nu va ajunge niciodată pe lună, afirmație care se dorea absolut negativă. Adevărul este că indiferent de câte ori a eșuat omul în tentativa sa de a ajunge pe lună, acest lucru nu a dovedit faptul că omenirea nu poate ajunge niciodată pe lună. Pe de altă parte n-a fost nevoie decât de a se ajunge o dată pe lună, pentru a se demonstra exact contrariul acestei pretinse afirmații absolut negative. A devenit dintr-o dată evident faptul că autorul cărții respective n-a înțeles natura unei dovezi. Toate acestea au ridicat însă o serioasă problemă în mintea mea de tânăr student: dacă autorul se dovedea atât de fals într-unul din capitole, cât de corect poate fi restul cărții? La urma urmei, dovezile sale aduse în sprijinul evoluționismului includeau un întreg capitol dedicat așa ziselor “organe vestigiale” cum ar fi apendicele, despre care el afirma că nu folosește la nimic (o altă afirmație absolut negativă), fiind doar o rămășiță de la maimuțe. Afirmația sa conform căreia Biblia nu este decât o compilație de mituri și legende evreiești, a avut întocmai inversul efectului scontat de domnia sa. Am simțit un îndemn de a lua Scriptura doar pentru a vedea ce are de spus. Neavând nici un fel de pregătire biblică și nefiind membru al vreunei biserici, am deschis Biblia pentru a descoperi că începe cu cartea Geneza. Nu avea pretenția de a fi știință. Nu avea pretenția de a fi rezultatul vreunor observații omenești și nu a afirmat nici măcar odată că ar fi fost religie. Afirma pur și simplu că este adevărul, descriind ca fapt lucrarea de creație a lui Dumnezeu de la începuturi. Nu peste multă vreme a devenit clar faptul că toate acestea erau diametral opuse convingerilor mele evoluționiste. Era ceva în această carte care mă atrăgea din ce în ce mai mult spre a o citi. Am descoperit faptul că mesajul acesteia era despre un Dumnezeu personal care există cu adevărat și pe care poți să-L cunoști. Prin paginile acestei cărți am fost prezentat lui Isus Cristos, care S-a

descoperit a fi Dumnezeu și Creator, Domn și Mântuitor. Am aflat după aceea din propriile-mi studii biblice că creștinii ar trebui să frecventeze o biserică pentru a beneficia de binecuvântările prezenței poporului lui Dumnezeu, mărturisind și altora vestea bună despre Isus. Acest îndemn a făcut posibilă întâlnirea cu românul Romulus Câmpan, autorul cărții pe care tocmai o citiți. În toți acei ani însă, mintea mea se lupta cu vechea teorie a milioanelor de ani ai evoluționismului. Aș fi putut să repet papagalicește orice detaliu al acestei teorii pentru a-mi lua cu succes examenele. Iată însă că acest nou venit și foarte real Isus din viața mea, pretindea că a creat Universul în doar șase zile. Întrebarea mea era: cum să dau de capătul acestei dileme?

Mi-am reorganizat studiile universitare în așa fel încât să pot fi la zi cu toate dovezile. Am absolvit treptat specializările geologie și educație, fiind apoi numit într-una dintre pozițiile uneia dintre facultățile de renume din Australia. Adevărul este că la acea dată am ajuns la concluzia că indiferent ce ar fi fost evoluționismul, nu era o teorie bună. Am avut nevoie doar de câteva întrebări bine puse domnilor profesori, pentru a descoperi că evoluționismul nu dispune de răspunsuri bazate pe fapte, ci doar de teorii. A venit apoi ziua în care un tânăr și entuziast evanghelist m-a abordat cerându-mi ajutorul. A încercat să împărtășească evanghelia mai multor tineri, însă nouă din zece i-au răspuns că-și pierde timpul vorbindu-le despre Isus, din moment ce Adam și Eva n-au existat niciodată. “Ajuta-mă”, mi-a spus, “Tu ești geolog și creștin cu pregătire științifică. Ce să le spun studenților despre dinozauri și oamenii primitivi? Cum să le spun că toți ne tragem din Adam din moment ce avem culori diferite ale pielii? Și cum au ajuns cangurii de pe Arca lui Noe în Australia? Seminariile teologice nu ne pregătesc pentru a răspunde acestor întrebări”. Întrebările studenților par să fi fost interminabile, în timp ce la “subsolul” acestor întrebări se ascundea convingerea majorității, conform căreia evoluționismul ar fi fost adevărat. Asta le-au spus profesorii lor, asta au citit în manualele de studiu obligatorii, asta au văzut la televizor, atunci ce altceva ar fi putut să creadă? Au fost îndoctrinați începând cu grădinița. Era clar că au ajuns la concluzia logică conform căreia dacă prima pagină a Bibliei, despre creație, nu era adevărată, orice altceva ar fi avut Biblia de oferit, de exemplu Mântuirea, devenise lipsit de orice sens.

Întrebarea tânărului evanghelist a devenit astfel pentru mine primul pas al unei lungi călătorii de descoperiri, menite să arate că dovezile științifice sunt de fapt împotriva evoluționismului și în favoarea Creației. Următorul pas a fost găsirea unei modalități de expunere a acestor dovezi în așa fel încât omul de rând să poată înțelege că evoluționismul nu este decât o teorie la modă a unor oameni din prezent, despre vremuri îndepărtate, în care nu au fost prezenți pentru a observa cu exactitate ceea ce dumnezeilor pretind să se fi întâmplat. Toată filozofia lor era atât de diferită de raportul biblic al Genezei, care era cuvântul Dumnezeului care fusesese acolo de la

bun început. Rezultatul final au fost ani de teste și experimente ale unor programe de “dovezi” destinate studenților, până în ziua în care am luat legătura cu ministrul de atunci al educației, întrebându-l de ce cadrele didactice sunt obligate să predea evoluționismul drept fapt, când de fapt nu e mai mult decât o teorie infirmă. L-am mai întrebat de ce li se pretinde cadrelor didactice să lase elevii și studenții în beznă în ceea ce privește slăbiciunile logice, filozofice și lipsa de dovezi asociate evoluționismului. Ministrul s-a arătat de acord cu observațiile făcute. Spre surprinderea mea creaționismul a devenit disciplină de studiu în toate școlile de stat ale statului australian în care trăiam. Ziua în care ziarul a aflat acest lucru a fost ultima mea zi de “liniște”, după care am fost bombardat cu numeroase cereri de a ajuta oamenii cu dovezile Creației, întâi în Australia, apoi în SUA, iar în final în întreaga lume. Am descoperit rapid că exista ceva cu mult mai interesant decât să spunem educația sexuală, și anume a spune oamenilor de unde provine sexul. Această observație a condus la studii intense care au confirmat legătura directă dintre convingerile oamenilor privitoare la propriile lor origini și modul în care se comportau. Cunoașterea originile noastre este responsabilă de sistemul de valori adjudecat. Nu e de mirare faptul că evoluționiștii nu prea au probleme cu avortul. Dacă omul nu e decât un animal, atunci logica folosită în cazul animalelor devine valabilă și în cazul omului. De exemplu, dacă sobolanii se înmulțesc, nu trebuie decât să te descotorosești de ei; apoi urmează milioanele de copii. Am descoperit curând că învățăturile Bibliei despre oricare subiect se bazează în mod direct pe raportul Vechiului Testament despre Creator-Creație din Geneza, și pe revelația Noului Testament conform căreia Isus Cristos este Creatorul a toate câte sunt. Autoritatea Sa derivă din calitatea de proprietar al Universului. Evoluționismul este dușmanul desăvârșit al creștinismului biblic, deoarece uzurpă întreaga putere de Creator a lui Cristos, lăsându-l fără autoritatea de judecător, și de asemenea fără orice nevoie morală sau legală prin care El, Fiul lui Dumnezeu, a trebuit să moară pe cruce pentru toate păcatele păcătoșilor, pentru a deveni substitutul perfect necesar satisfacerii dreptății lui Dumnezeu Tatăl.

Acesta este motivul pentru care vă recomand această carte. A fost întocmai această legătură dintre Creație și Mântuire care a făcut posibilă întâlnirea mea cu Romulus Câmpănuș, autorul acestei cărți. A făcut de asemenea posibilă întâlnirea sa cu Duhul Sfânt, care l-a condus la mântuirea din păcat, pentru a putea împărtăși bucuriile adevărurilor acestei noi cărți.

În 1987 Dumnezeu m-a călăuzit spre Marea Britanie. Acolo, într-un mărunț studiou de televiziune, am produs primul material video al Creation Research. Fără să fi știut, caseta video a fost trecută în mod ilegal în Europa Răsăriteană de atunci, și vizionată atât de studenți cât și de cadre didactice universitare din Ungaria. Era exact perioada prăbușirii comunismului. Am fost invitat să vizitez Budapesta și să prezint o săptămână de expuneri la Universitatea de Medicină

din Budapesta. Doi ani mai târziu această vizită a putut deveni realitate. Marele auditoriu al Universității a fost arhiplin în fiecare seară. O clădire care fusese zidită spre gloria ateismului evoluționist, a devenit podiumul de prezentare a dovezilor creației și a Adevărului despre Cristos Creatorul. După prima lectură unul dintre profesori s-a ridicat, mărturisind că vreme de 40 de ani audierea acestor lucruri le-a fost interzisă. Multe binecuvântări s-au născut de pe urma acestor lecturi. Scriitorul cărții pe care tocmai ați început să o citiți este una dintre ele. Fără să fi știut, un tânăr pe nume Romulus, după ce a asistat la prăbușirea comunismului, a încercat fără prea mult succes să ia cu asalt capitalismul. Deziluzionat de ambele, ajunsese învins, la aproape capătul unei vieți cufundate în depresie. Luase deja hotărârea de a se sinucide, când a observat afișul Universității de Medicină despre lecturile profesorului australian de geologie, John Mackay. Participând la aceste prezentări, Romulus și-a dat seama că ateismul comunistilor îl mințise în ceea ce privește evoluționismul. A mai descoperit nu numai că existau din plin dovezi ale creației, ci și faptul că exista un Creator pe care putea să-l cunoască personal, Isus Cristos, acela care îi putea ierta păcatele și putea să-l re-creeze după propriul Său chip și propria Sa înfățișare. La puțin timp după aceste lecturi, Romulus l-a primit pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al Său. Nu s-a mai sinucis, pentru că Isus murise deja pe cruce, pentru toate păcatele sale. Acest Isus i-a dat lui Romulus o viață nouă prin Duhul Sfânt. Acest adevăr și fapt au devenit binecuvântarea pe care astăzi teologul Romulus Câmpan o împărtășește prin paginile scrise despre importanța centrală adevărului creștin a Creatorului și Creației. Vă recomand această carte. Dumnezeu să vă binecuvânteze încurajându-vă să o citiți.”

John Mackay

Director Internațional al Creation Research

Martie, 2006

1.Prolegomene

1.1.GÂNDIREA ÎNTRE VOINȚĂ ȘI NECESITATE:

gândire, rațiune, logică

Cu ani în urmă, poetul și publicistul român Adrian Păunescu, lider și mentor controversat al unei întregi generații prin fenomenul cunoscut atunci ca “Canaclul Flacăra”, scria în a sa “Dor de Eminescu”:

“Într-o lume relativă ce-a făcut și-a desfăcut
Eminescu-i remușcarea dorului de absolut.
Dacă unu și cu unu nu mai vor să facă doi
Eminescu este chipul infinitului din noi.”

Făcând abstracție de “coaja” reușitului pretext eminescian, să ne conectăm pentru un moment la adevărata motivație a acestor rânduri; și anume nevoia instinctivă a poetului - și prin extrapolare a întregii umanități - de absolut, de puncte de referință stabile, de fundamente. Să analizăm pentru câteva clipe, din punct de vedere psiho-motivațional, adevărata “față” a sufletului acestor rânduri.

Problema cea mai gravă a umanității de după cădere, este continua fabricare de paleative menite să astâmpere cumva, dorul esențial după absolutul pierdut adată cu paradisul Edenului. Cât de tragică este această dihotomie, zbuciumându-se între dorul mistuitor și neîmplinit după absolut, și dorința de a “face și desface” după bunul plac, afirmație demnă de un enunț categoric și defineatoriu al esenței relativismului uman. Gravă este însă duplicitatea aproape schizofrenică – iertare maestre Păunescu! - a existenței dorului după absolut, în prezența dubios de sigură de sine a afirmației că lumea este totuși relativă.

Este tocmai aceasta chintesența mării probleme a filozofiei de tip pseudo-cartezian și kantian: viziunea clară a absolutului transcendent și metafizic, într-o gândire hăituită până la disperare de “drepturile” sumbre la autonomie, câștigate în tovărășia “șarpelui cel vechi”. Spun *pseudo-cartezian* deoarece “cartezianismul” contemporan nu este mai mult decât “filozofeala” simandicoasă a unor epigoni care au deturnat gândurile umanist-creștinului René Descartes. Acelora dintre dumneavoastră care vă vine greu să acceptați creștinismul umanismului lui Descartes, va recomand să citiți următorul pasaj din “Principiile” marelui francez:

“25.Și trebuie să credem tot ce a revelat Dumnezeu, chiar dacă aceasta întrece capacitatea de pricepere a minților noastre”.

În continuarea pasajului, Descartes face referire în mod concret la “misterele” Încarnării și Trinității, detalii care lipsesc cu desăvârșire majorității “legionarilor” pseudo-cartezianismului contemporan.

Pentru a stabili premisele argumentului apologetic care urmează, voi încerca să fixez detaliile acestor premise, adică infrastructura gnoseologică, de cunoaștere într-o manieră logică. Pentru a oferi cunoașterii primatul calitativ indiscutabil conferit de necesitatea vitală și obligatorie a Cuvântului lui Dumnezeu în procesul cognitiv, voi începe cu o scurtă introducere a principalelor repere *a priori* necesare acestui proces. Acestea ar fi *rațiunea* și instrumentul principal al acesteia, *logica*.

Mă voi folosi în cele câteva rânduri care urmează, de un concept care ține nu atât de logică și rațiune, ca instrumente ale cunoașterii, ci mai mult de cunoaștere, fiind mai bine zis -sau ar trebui să fie-, rezultatul procesului cognitiv, și anume adevărul. Este îndreptățită însă implicarea conceptului de adevăr în stabilirea premizelor procesului cognitiv, din moment ce rațiunea -având logica drept structură motrică- este ea însăși cunoaștere.

Într-un capitol de-a dreptul sfidător la adresa infirmității auto-dobândite a nousului contemporan de a se confrunta cu un *adevăr absolut*, Stephen Read, profesor universitar la Univ. St. Andrews, scrie următoarele:

“...probabil că cel mai provocativ paradox este acea afirmație a scepticilor și relativiștilor, conform căreia nu există adevăr absolut, fiecare adevăr fiind adevăr doar pentru cel care-l acceptă astfel.... Relativismul total, nu poate respinge acea contradicție *ad hominem*, conform căreia atunci când îl contrazic, o fac prin dreptul conferit de propria-i logică. Relativismul nu poate să mă priveze de dreptul personal de a-l categorisi drept fals, conform căruia eu, un non-relativist, spun: fals. Așa că, din orice unghi l-am privi, relativismul este fals. Adevărul nu este relativ, ci absolut....Adevărul este obiectiv.”¹

Iată deci, că practic nu mai rămâne nimic altceva de făcut, decât derularea argumentului apologetic, folosindu-ne doar de ce-a mai rămas, adică de adevărul real al existenței adevărului absolut. Mi-ar fi ușor deci, conformându-mă acestei axiome, să desființez din punct de vedere logic relativismul lui Scofield, care în pofida afirmației absolute -din cauza inexistenței unei infirmări ulterioare- din Gen. 1:3, comentează în mult prea faimoasa sa “Scofield Reference Bible”, cum că în versetul respectiv, nu este în nici un fel vorba de vreun act creator original. Ca să clarifice și mai bine modul în care relativismul funcționează și la nivelul criticismului biblic, Scofield spune că lumina provenind bineînțeles de la soare, a transpărut de după nori, după ce “aburul s-a dispersat”². Voi intra însă doar ceva mai încolo în argumentul scriptural.

¹ Stephen Read, *Thinking about Logic, An introduction to the philosophy of logic*, Oxford Univ. Press, 1995 (ed. maghiară)p.19

² C.I. Scofield, D.D., *The New Scofield Reference Bible*, Oxford Univ. Press, New York, 1967, p.19

Ne-am obișnuit din păcate să asociem în gândirea și exprimarea noastră, *raționalul* cu *raționalismul*, atunci când de fapt dincolo de înrudirea evidentă ontologică, acestea sunt diametral opuse din punct de vedere epistemologic. Primul este capacitatea cognitivă de a discerne logic, al doilea fiind un curent filozofic care a așezat bazele modernismului ultra-convins de științificitatea și ineranța sa, devenit de atunci doar fantomă bântuind un post-modernism definibil doar prin eventual refuzul de a se preta unei definiții “absolute”. Să vedem însă părerea lui Schaeffer, prominent gânditor creștin contemporan:

“...sensul cuvântului *raționalist*: adică omul pornește în mod complet și exclusiv de la sine însuși, adună informații în privința lucrurilor particulare, și formulează legi universale. ...(*Rațional*). Acest cuvânt nu are nici o legătură cu cuvântul *raționalism*, și nu trebuie confundat cu el. (Este) convingerea că omul putea să se sprijine pe rațiunea sa, ...în termeni antitetici: dacă un lucru era adevărat, opusul lui nu era adevărat. În domeniul moralei, dacă un lucru era corect, opusul lui era greșit. ...Gândirea antitetică n-a început odată cu Aristotel - ea se bazează în fond pe realitatea că Dumnezeu există în contrast cu non-existența Lui, și pe realitatea că El a creat ceea ce există în contrast cu ceea ce nu există, și apoi că el a creat oamenii să trăiască, să observe și să gândească în această realitate.”³

Iată-ne în sfârșit ajunși la extrem de importanta concluzie, conform căreia rațiunea nu numai că *are* de-a face cu Dumnezeu, ci mai mult, că ea însăși provine din realitatea ultimă și -vom vedea ceva mai încolo- absolut obligatorie a existenței lui Dumnezeu. De ce este totuși atât de importantă menținerea acestei dihotomii dintre raționalism și rațiune? Pentru că în timp ce rațiunea se bazează pe imperativitatea unui Adevăr absolut ca sursă a oricărui adevăr consecutiv, raționalismul se bazează întocmai pe relativizarea Adevărului Absolut care este Cuvântul lui Dumnezeu, devenind astfel originea unui concept de umanism care îl plasează pe om în locul lui Dumnezeu, ca ultimă sursă și validator al adevărului. Conform însă unui concept aparținând logicii și anume principiul *ex falso quodlibet*, în baza căruia rezultatul obținut de pe urma unei premise false este și el fals, atât raționalismul cât și acest umanism uzurpator, sunt -în principiu-falsuri atât juridice, cât și dialectice, pierzându-și deci, dreptul de participare la argument. Adevărul bazat însă pe -trista- realitate, este că ambele concepte pomenite, iau parte într-un mod agresiv și continuu la dialogul cognitiv contemporan, motiv pentru care teologia creștină are dreptul și obligația de a susține o apologetică viguroasă, împuternicită de puterea Duhului Sfânt, a Adevărului absolut.

³ Francis A. Schaeffer, *Demisia Rațiunii*, Agape, 1999, p. 29, 30